

[Maigaard.]

dant opkøb i sommerhusområderne. Men dér vil jeg gerne henvise til Almindelige plan III, afsnit B, som udtrykkelig fastsætter følgende, idet jeg citerer — man nævner altså det, man ikke må, og man siger så:

„Vilkår, som i henhold til administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser eller ifølge administrativ praksis stilles for adgangen til eller udøvelsen af en selvstændig virksomhed, og som, om end de gælder uden hensyn til nationalitet, udelukkende eller hovedsagelig hindrer udlændinges adgang til eller udøvelse af sådan virksomhed“.

Altså, man må ikke diskriminere nationalt med de midler, man har, heller ikke med et middel som forkøbsretten. Jeg føjer til: hvor ønskeligt det end kunne være i tilfælde af et medlemskab.

Det tredje område, som vil ligge blot, er vore skove. Efter Almindelige plans bilag IV er alt, hvad der har med skove at gøre; underkastet bestemmelserne om etableringsfriheden, og det er udbygget i et direktiv fra Ministerrådet, som har nr. 67/654. Det viser sig — og her går vi over i det fjerde område — når man læser dette direktiv, at det ikke alene er skovene og det, der forbindes dermed, som er omfattet af etableringsfriheden, det er også alt, hvad der har med frugtavl at gøre; og går man videre og læser direktivet til ende — og det er så det femte — viser det sig, at planteskolevirksomhed også er et frit erhverv og altså underkastet den frie etableringsret. Jeg understreger, at forkøbsretten, hvis nogen skulle føle sig fristet til at bruge den i en sådan markedssituation, hvor vi blev presset på jordområdet, selvsagt ikke gælder frugtavl eller planteskolevirksomhed, og jeg understreger også, at forkøbsretten som allerede nævnt skal administreres efter Almindelige plans bilag III, afsnit B, som forbyder diskrimination.

Det sjette område, som jeg synes vi skal kigge på, er landbrugsområdet. Jeg synes, det er vigtigt at slå fast, at Romtraktaten, som vi jo i givet fald skal underskrive, forudsætter fri etableringsret også på landbrugsområdet, og jeg understreger igen, at Kommissionen i 1969 fremlagde et forslag om fri etableringsret for landbruget.

Jeg ved godt, at det er regeringens opfattelse, at en sådan fri etableringsret på land-

brugsområdet ikke vil blive skabt, og man henviser til, at det skal gennemføres enigt, og at en række af de kommende medlemslande, herunder Danmark, plus Frankrig vil modsætte sig en sådan fri etablering på landbrugsområdet. Lad os så sætte, at det holder; så synes jeg alligevel, at der er betæneligheder, man må anføre; og dér vil jeg gerne pege på en kombination af 2 direktiver, som er et helt åbent hul i vor lovgivning.

Vi kender alle bestemmelsen om, at man kan etablere sig frit i landbruget efter 2 års arbejde uden afbrydelse inden for landbrugserhvervet. Det er den ret, som borgerne i medlemslandene har efter direktiv 63/261. Men hvis man så videre læser det direktiv, der hedder 67/531, viser det sig, at forpagtninger også er frie, og hvis man altså kombinerer dette med, at man skal arbejde 2 år uafbrudt ved landbruget, med denne ret til fri forpagtning, betyder det, at denne 2 års tærskel, som man opstillede for landbrugsområdet, ikke er meget værd.

Jeg føjer til, fordi hr. Svend Haugaard var inde på nogle betragtninger om selskabers adgang til at drive landbrugserhverv, at ifølge dette direktiv, som altså netop handler om forpagtninger, har selskaber også ret til at forpagte landbrugsejendomme frit.

Vi har ydermere på landbrugsområdet drøftet ødegårdsdirektivet, nr. 63/262, et direktiv, som giver fri etableringsret for landmænd på ødegårde, dvs. gårde eller ejendomme, som har været ude af drift i 2 år. Jeg ved godt, at man vil føje trøstende til, at alt dette skal i givet fald først sættes i værk i 1978, når overgangsperioden udløber, men det er, som om man lovgiver ud fra og laver politik ud fra, at 1978 er en vældig fjern fremtid; derfor vil jeg da godt understrege, at 1978 kun er sølle 6 år fremme, det er noget, der meget nemt kan blive nutid.

Det syvende punkt, jeg vil pege på, er spørgsmålet om privatejede sommerhuse. Det er ikke noget erhvervsmæssigt, det er derfor noget, som fællesmarkedet ikke definerer reglerne for, det er regler, vi selv bestemmer. Og dér er det jo sådan, som det også fremgår af betænkningens bilag, at vi stiller et bopælskrav; vort krav til at erhverve sommerhus er ikke nationalt, det er ikke sådan, at enhver dansker kan erhverve et sommerhus, men man skal have fast og